

deca Zuzka se do Malagy dostanou s anglickými duchodci, kteří mají dodávku plnou klecí na psy. „Jak jsem pochopil,“ říká Aleš, „dělají jakousi psi záchranku. Cestou postupně nabrali Myšku, kterou jsme pak někde i uдали, a Slintáka, který ležel s námi vzadu a hřál nás. Podívali jsme se do vnitrozemí, obkroužili, co se dalo, různě se vraceli...“ Takto, ve psi záchrance, strávili čtrnáct hodin.

MARTINA A PATRIK: Až do Malagy paráda. Český řidič Standa se s nimi podělí o buřty na černém pivu, šofér německý jim zaspívá operní árie a přinutí Martinu, aby si složila příčnou flétnu. Ovšem od Malagy na jih obrovský průšvih, který vede po několika nehybných hodinách k trudnomyslnosti. Ještě že se dá přespát na pláži.

ALŽBĚTA A VERONIKA: Ve středu v poledne jsou na Gibraltar, s náskokem první. „Náš poslední řidič byl zásobovač obchodů s masem, tak jsme s ním objely čtyři samoobsluhy a pomáhaly nosit zboží do skladu. Auto pětkrát chcíplo, ale Manuel říkal, že se to stává. Přímo na Gibraltar nejel, ale byl z naší soutěže tak

TIŠÍCE FANOUŠKŮ U MONITORU. Každá dvojice měla GPS lokátor, a tak diváci věděli všechno o každém jejich pohybu i o průběžném pořadí. Denně mapu sledovalo více než deset tisíc lidí. Poznali, jakou pěšinou kdo šplhá na kopec, kdo se s kým potkal na pumpě nebo kdo se právě koupe v moři.

skalách. Viděli jsme nádhernou krajinu, kam se na podzim vrátíme, jsme prý zvaní.“ I přes zájždku se dostanou na Gibraltar jako druzí.

GÁBINA A PETRA: Středa večer, jsou třetí. „A je to tady!“ hlásí domů, „konečně vidíme ty malé roztočilé tvory opalující se na skále. Jsou k sežrán, jak si vybírají blechy z kožichu, ááááá!!!“

ZUZANA A ALĚŠ: Ostatní páry dorazí v příštích dvou dnech. Dost trpí. Například Alešovi se Zuzkou trvala cesta z Prahy do Ženevy jedenáct hodin, ale stejných jedenáct hodin zabere posledních sto čtyřicet kilometrů před Gibraltar.

Krise nastává za Malagou. Stojí na pumpě u anglického resortu, kam se jich Angličané chodí pát, o co jde, ale sami nikam nejedou, protože oni tady žijí. „Jeden bělovlasý sedmdesátník se na nás přišel podívat třikrát. Vyprávěl, že stopoval třicet let, a nakonec nám věnoval padesát eur.“ Nutno dodat, že Aleš rozhodně není chudý, ale v této situaci peníze nemůže odmítnout, zkazil by historku. Večer dá bankovku barmanovi na Gibraltar, ať přinese občerstvení pro všechny přítomné stopaře z Česka.

VENDULA A PAVLA: Holky už cestou napsaly na cedule spoustu měst, kam by rády dojezly, ale od Malagy jedou jen s nápisem: PŘÍŠTÍ PUMPA, protože by i za krátké stopy byly rády. Nakonec ve čtvrtek dorazí, ale Pavlu v noci pokoušou mravenci takovým stylem, že ráno přes napučená víčka neuvidí na opice.

KRISTIN A MARTIN: Na gibraltarskou skálu jezdí lanovka za patnáct eur. Martin s Kristin si stoupnou před pokladnu, zvednou palec – a můžou jet zadarmo.

NA SEVEROVÝCHOD

ALŽBĚTA A VERONIKA: Hned první řidič, kterého zastaví při zpáteční cestě z Gibraltar, jim udělá radost. „Řekl, že zná starostu v Esteponě, a dovezl nás za ním. Ten starosta byl navíc milý a nabídl nám konverzaci v češtině, protože žil nějakou dobu v Bratislavě.“ O chvíli později je už

vezou maročtí chlápci k fotbalovému stadionu v Malaze a cestou se všichni tak spřátelí, že pak vyjedou i na vyhlídku nad městem, kde si dají pivo. Nazítrí už děvčata vypadají poněkud zubožené – na benzince u Murcie dostávají zdarma meloun a kousek za Alicante přibrzdí pán, který rozvázá pečivo. Nemůže je sice nikam popovést, ale věnuje jim donuty ke snídani.

GÁBINA A PETRA: Je čtvrtek večer a domů vyrážejí i softbalistky. Ono to půjde: „Za pět minut staví tranzit, jenomže jede jen do Estapone. Ukecáváme ty dva fešáky, co v něm sedí, aby nás hodili do Malagy, což je pro ně tam i zpátky zájždka přes dvě stě kilometrů.“

MICHALA LENKA: Po dni stráveném na Gibraltar se překvapivě rozhodnou, že není kam spěchat, a odplují na dva dny do Maroka. Lenka se zamiluje do tamního mátového čaje.

KRISTIN A MARTIN: Ze druhého místa se propadají na třetí, cesta zpátky začala pochmurně. „Poprvé narážíme na lidi,“ postěžuje si Kristin, „kteří nás sice můžou, ale nechtějí vzít. Říkáme si, jestli už nevypadáme jako bezdomovci.“ Na mýtné bráně pod Barcelonou stráví dvanáct hodin, během nichž jim dojde voda, jídlo i energie. Nakonec Martin skočí před jedno auto stylem „přejeď, nebo zastav“ a řidič si vybere možnost bé.

GÁBINA A PETRA: Cestou domů se brzy dostávají na druhou pozici, ale na španělské benzince si pak dvě hodiny připadají jako v zemi nikoho. Naštěstí přijede rumunský autobus mířící do Bukurešti. Děvčata vysvětlí řidiči důležitost svého poslání, ten neváhá a hned nakládá krosny do kufuru. Což je výborné, v autobuse se dá spát. „A pak ještě zvládneme jednu dlouhou noční štreku,“ říká Gábina, „během níž mě řidič pořád nutí, ať si s ním povídám, takže sedm hodin melu, je to pro mě kurz španělštiny. Po tomhle zájezdu mám pocit, že mluvím docela plynule a všemu rozumím.“

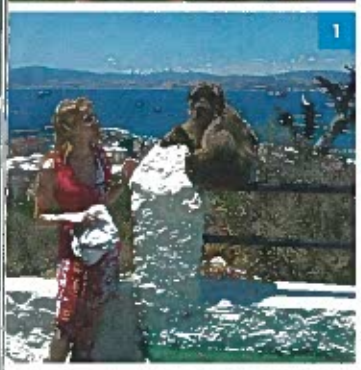
3

11

12

1

3

5

Bordeaux

5

3

4

6

11

5

9

Grenoble

1